

пустнѣ сичкытѣ затворены Финикійцы; мене ма счетохъ отъ тѣхното число. Пустнѣхъ ма отъ кулата; качихъ са на корабитѣ заедно съ другытѣ и надѣждата наченѣ да блѣщи въ дълбочината на сърцето ми. Единъ благопріятенъ вѣтъръ надуваше вече платната ни, гребцытѣ цѣпяхъ пѣнистытѣ воды, пространството на морето бѣ покрито отъ кораби; морцытѣ викахъ съ радостны глагове; брѣгътѣ на Египетъ бѣгаше далечъ отъ насъ; хѣлмоветѣ и горытѣ са снисахъ малко по малко. Ный наченѣхмы да не виждамы вече друго освѣнь небето и водата, когато слънцето, което изгрѣваше на морето съ своитѣ искрометны огневе: лучитѣ му златяхъ върховетѣ на горытѣ които ный виждахмы еще малко на небосклона; и сичкото небе, пълно отъ ясна синева, обѣщаваше на едно благополучно плаванье.

„Съ сичко че ма проводихъ назадъ като Финикіенецъ, но никой отъ Финикіянцытѣ съ които бѣхъ не ма познаваше. Нарбалъ, който бѣ началникъ на корабя, въ който ма бѣхъ турили, попыта ма за името ми и за отечеството ми. Отъ кой градъ на Финикія сте вый? рече ми той. Азъ не съмъ Финикіанинъ, отговорихъ му; но Египтянытѣ ма олувихъ на морето въ единъ финикійскій корабъ: азъ бѣхъ плѣнникъ въ Египетъ като Финикіенецъ; подъ туй име азъ страдахъ много време; и подъ туй име бѣхъ освободенъ. Отъ дѣ сте прочее? рече пакъ Нарбалъ. Тогази азъ му рекохъ: Азъ съмъ Телемахъ, сынъ на Одиссея, царя на Итака въ Гръція. Баща ми са прослави между сичкытѣ царѣ които обсадихъ града Троя: но боговетѣ не му допустнѣхъ да види пакъ своето отечество. Азъ го търсихъ въ много мѣста; сѣдбата ма преслѣдува като него: вый гледате единъ злочестъ който не въздыша за друго освенъ за щастіето да са завърне между своитѣ и да намѣри баща си.

„Нарбалъ ма гледаше съ удивленіе; стори му са че съгледва въ мене нѣщо честито като Божія дарба, и което не е общо у чловѣцытѣ. Той бѣше естествено искрененъ и великодушенъ, нажали са за моето нещастіе, и ми говори съ довѣріе което боговетѣ му вдѣхнѣхъ за да ма спасе отъ една голѣма опасность.

„Телемахе, рече ми той, не са сумнявамъ никакъ